

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 708/2016
14.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Н.З. из Ђ., чији је пуномоћник Д.С., адвокат из П., против туженог Јавног предузећа за изградњу Општине Ж., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2441/15 од 28.10.2015. године, у седници одржаној 14.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2441/15 од 28.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 149/14 од 24.07.2015. године, у првом ставу изреке, одбијен је примарни тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време код туженог почев од 05.06.2014. године, те да се обавезе тужени да га врати у радни однос, као неоснован. У другом ставу изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број 552/14 од 04.06.2014. године о отказу уговора о раду и обавезе тужени да тужиоца врати у радни однос на одређено време до тренутка добијања сагласности за поуну упражњеног радног места, као неоснован. У трећем ставу изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2441/15 од 28.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 149/14 од 24.07.2015. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији сасвим уопштено указује.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 03.03.2014. године, тужилац је са туженим закључио уговор о раду на одређено време, почев од 03.03.2014. године до добијања сагласности за попуну упражњеног радног места. У наведеном уговору о раду је, на свим примерцима истовремено, поред ознаке рока „до добијања сагласности за попуну упражњеног радног места“ додато још и „90 дана“. Тужилац је 04.03.2014. године ступио на рад и то на радно место референта за правне послове. Услед истека периода на који је закључен, тужиоцу је отказан уговор о раду и утврђено је да му радни однос престаје 03.06.2014. године. Наиме, у предметном уговору о раду на одређено време је, као период трајања уговора, било уписано „до добијања сагласности за попуну упражњеног радног места“, а након тога уписан рок од 90 дана и ова исправка уговора је извршена истовремено на свим примерцима уговора. Период од 90 дана је истекао 01.06.2014. године. Пошто је 01.06.2014. године био нерадни дан, односно недеља, то је рок из уговора о раду на одређено време од 90 дана истекао првог наредног радног дана, односно 02.06.2014. године. Тужиоцу је уговор о раду отказан 04.06.2014. године и ово решење туженог - број 552/14 од 04.06.2014. године, тужилац је примио 06.06.2014. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је у радном односу на неодређено време код туженог. Такође је правилан закључак нижестепених судова да је неоснован и евентуални тужбени захтев којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду, те да се тужени обавезе да тужиоца врати у радни однос на одређено време, до тренутка добијања сагласности за попуну упражњеног радног места.

Одредбом члана 37. став 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 54/2009), прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Пошто је тужилац код туженог засновао радни однос на одређено време у трајању од 90 дана и овај рок је истекао 02.06.2014. године, након чега је донето решење којим је тужени отказао тужиоцу уговор о раду дана 04.06.2014. године, а тужилац га је примио 06.06.2014. године, то је решење којим је тужени отказао тужиоцу уговор о раду законито. Наиме, није ни било услова да дође до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужилац, као запослени, требало да настави да ради пет радних дана по

истеку периода на који је заснован радни однос, а у конкретном случају тај услов није испуњен, јер тужилац није наставио да ради најмање пет радних дана по истеку наведеног периода. Стога је одбијањем тужбеног захтева за утврђење да је радни однос тужиоца на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, правилно примењена одредба члана 37. став 4. Закона о раду.

Такође правилан је закључак нижестепених судова да је сагласна воља странака, приликом закључења наведеног уговора о раду, била, да се исти закључује на одређено време у трајању од 90 дана, те да нису испуњени услови за поништај уговора по том основу.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије тужиоца, па је нашао да су исти неосновани. Указивање у ревизији да је у конкретном случају уговор о раду закључен до добијања сагласности, а не на период од 90 дана, своде се на оспоравање утврђеног чињеничног стања, што није дозвољено у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Остали ревизијски наводи у потпуности представљају понављање навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе другостепени суд је правилно оценио као неосноване, дајући за ту оцену јасне и потпуне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**